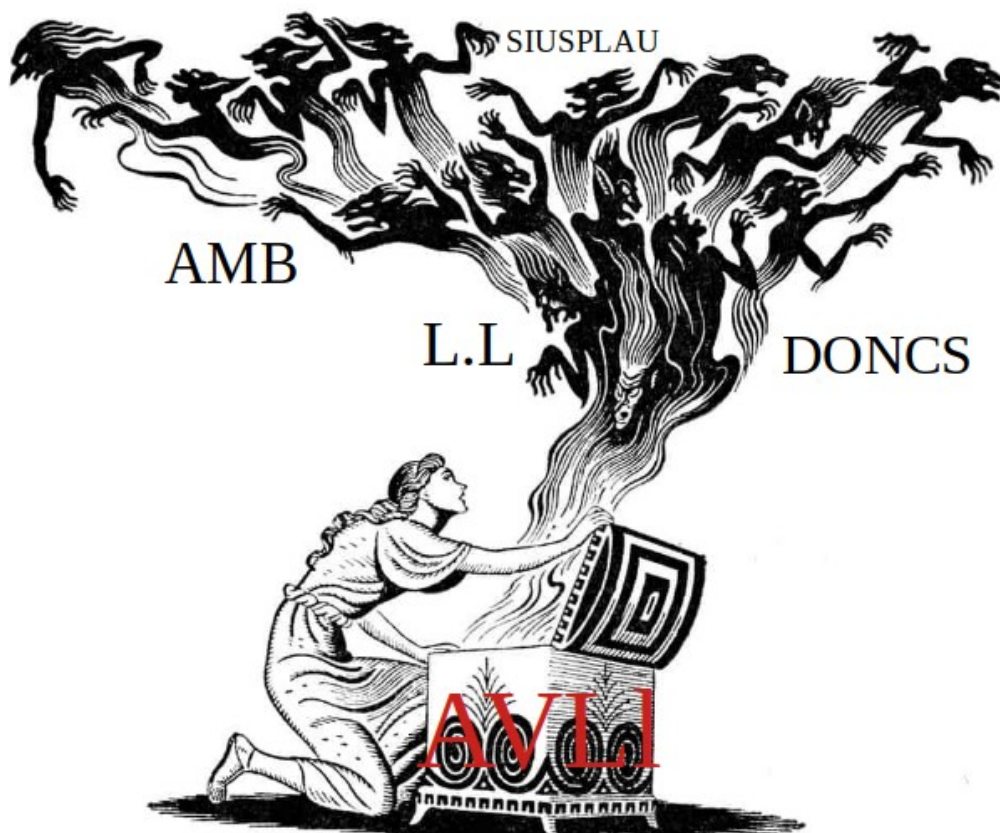

AVLI: 25 anys de la caixa de Pandora

J. Masia

AVLI: 25 anys de la caixa de Pandora (I)

J. Masia

O 25 anys d'imposició llingüística oficial perquè d'oficiosa en portem més de 40. Si les conegudes normes del 32 foren el cavall de Troia, la AVLI fon la caixa de Pandora.

La coyuntura espanyola marcà el futur de la llengua valenciana i l'identitat valenciana, una vegada més. No esperen mai que siga per a bé, Espanya no se si nos volgue alguna vegada però nos abandonà fa sigles com actors de primera, som exclusivament moneda de canvi, per lo tant, si voste es valencianiste pague o premie a qui s'ho mereisca, no hi ha millor lliçó vital. Aplaudir als que ho fan mal en lloes i ofrenes florals reforça la repetició de les conductes sàdiques per als masoquistes valencians, ¿s'han enterat ja o no?, ¿lo de ser l'última mona en finançació, qué creuen que es?

Alguns es senten molt pagats de que siga aixina, la patria gran aboca pel precipici a la patria menuda, es una qüestió de prioritats. Es un sacrifici conscient de la verge al deu per a que ploga. L'informació està allí fora, no cal escorcollar massa ni ser un erudit, es tindre voluntat de saber i ser honrat quan evalues els descobriments. Si vas a buscar només lo que vols, lo que confirma la teua creença, no trobes tot lo que necessites per a tindre un criteri propi. La busqueda d'informació te incerteja perquè trobes coses desconegudes i s'han de contrastar diverses opcions per a ser productiva.

Hi ha enigmes irresoluts. ¿Cóm diuen que si no eres filolec no pots opinar sobre la llengua quan Pompeu Fabra era ingenier?, ¿cóm reclamen el 'lo' neutre o 'mosatros' i utilisen l'invent absurd fabrica de 'amb'?, ¿cóm discernixen el nacionalisme espanyol i no el nacionalisme català?, ¿per qué el catalans tenen el dret a decidir i s'ignora la decisió dels valencians que donen nom a la seua llengua de forma clara 'valencià', en l'Estatut d'Autonomia? Si hi ha grups que tenen drets que uns altres no en tenen es perquè son

supremacistes. ¿Per qué no respecten la decisió del poble que mai en la vida ha volgut ser català? Perque els arguments **historicistes i essencialistes** plantegen una condena per un indemostrat oríge comú que no tenim cap obligació de creure ni compartir-lo, en açò consistix la llibertat, l'imaginació i el deliri son unes altres coses. I per cert, **l'oríge català dels valencians es una creença refutada científicament per la genètica.** I si no fora per la genètica, la ruptura o el deslligament es la voluntat expressa del poble valencià.

El nacionalisme es sempre recomanable perque es l'amor per la teua terra pero quan es torna supremacistes es imperialistes i per tant, es sempre rebujable. ¿Per qué hi ha alguns valencianismes que es poden salvar i uns altres no? N'hi ha de bons i convergents en el català i de roïns, els dissimilars que son proscrius o assumits a repel com vulgars o coloquials.

Es valencianofòbia fins al punt del que el calculat nom de la AVLl no arreplega el substantiu o el referent llengua valenciana (no peguen puntada sense fil, el mateix cas del Consell Valencià de Cultura) o quan atenta contra la fonètica del toponim; ¿no es donen conte de les incoherències i defectes de la normativa catalana que han de manipular les normes del Puig per criticar-les sense fonament o directament mentint?, ¿parlem de l'innecessaria l geminada, dels estrangerismes *hostages* o *oncle* o dels 15 diacrítics salvats de la crema general?

Es el **doblet cego**: cegos a lo que escriuen els seus correligionaris i cegos a les obres valencianistes que estigmatisen sense llegir, no hi ha conducta mes anticientífica. ¿No observen que els elements diferencials son eliminats sistemàticament, i de no fer-ho directament, es posa un doblat en preeminència de la forma catalana?, ¿per qué negar que la conquesta jaumina es trobà en habitants que parlaven romanç i que es l'única explicació de les diferències entre les llengües coexistents?, ¿per qué no entenen les paraules d'un egregi catalanista com Antoni Badia i Margarit quan afirmava que les teories del substrat i

la repoblació tenen dificultats tan greus que al seu pareixer les invaliden?, ¿no saben llegir o tampoc lligen als seus?, ¿no saben que la romanística internacional no diu res perquè es un ent abstracte, una falàcia d'autoritat, que no existix?

Antoni Badia i Margarit

Teresa Puerto relatà en *Lengua valenciana: una llengua suplantada* que en el XVI Congrés Internacional de Llingüística i Filologia Romaniques (abril de 1980), celebrat en Mallorca, els catalanistes presentaren un manifest a favor de l'unitat de la llengua catalana i que ademés acusava als valencianistes d'acientífics per fragmentar-la. De 723 congressistes, només el rubricaren 36 romanistes. La vergada fon antològica perquè 687 no en firmaren el manifest. **¿Quina romanística internacional més escarransida i ben pagada!** Son conegudes les beques a doctorants, els premis, les publicacions i les subvencions de catedres. Son col·leges invisibles i romanística pagada.

¿Quàn i a ón un dialecte ha tingut un segle d'or abans que la llengua mare?, ¿cóm es pot comparar el cas del castellà, l'argenti o l'andalús quan no han tingut ni literatura ni segle d'or ni normativisació pròpies rellevants?

No hi ha aposta estrictament llingüística per part del catalanisme ni del pancatalanisme, perquè a la curta o a la llarga, totes acaben en el mateix destí: els Països Catalans (https://www.youtube.com/watch?v=tb96x3BiX_c). És la crònica d'una mort anunciada. Sense honradesa no hi ha confiança ni cap dialecte racional lliure de

coaccions com exigix l'ètica comunicativa de Jünger Habermas. L'imposició política de la norma catalana no complix cap condició habermasiana.

Que no es preocupen els pancatalanistes per acumular les incoherències amagades per ells, com practique la simetria, ningú ha senyalat i demostrat més que yo les del propi valencianisme, inclús la del més líquit, interessat, difús o distal (a cadascu lo seu), per açò la meua fama tan mereixcuda de *enfant terrible* com inmerexcuda respecte als castics injusts inherents al carrec. Karl Popper afirmava que la crítica es necessària però l'autocrítica la més necessària de totes les crítiques, assert incomprensible per ser física quàntica per al valencianisme. Sempre me quedarà Popper.

BASES PER A LA UNIFICACIÓ DE L'ORTOGRAFIA VALENCIANA.

Es un fet acceptat hui, per casi be tots, que la llengua pròpia és la més alta manifestació de la personalitat d'un poble i que aquells pobles que han recobrat la seua consciència com a tals no sols s'entreguen a l'ús del seu propi parlar, sinó que aspiren a la seua màxima depuració com a fenomen cultural i com a prova de que volen tornar a ser ells mateixos. Moltes causes, no totes literàries i cap d'elles desconeguda, han produït a l'hora d'ara una curiositat viva i desperta envers totes les manifestacions espirituals dels País Valencià i singularment envers el seu parlar. Es a dir que el nostre poble comença a sentir la dignitat de la llengua pròpia. Deure de patriotisme i de cultura és treballar per a que eixe impuls no s'afeblisca i per a remoure tots els obstacles que s'oposen a la seua expansió. Un d'ells, potser el més gran, radica en la manca d'unitat ortogràfica que posa als editors i en general a qui ha d'escriure en la nostra llengua, en la situació semblant al pianista confús davant un instrument on no tingues la certitud que les notes són correctament col·locades i obliga ademés al llegidor a una veritable crítica d'interpretació dels textos a la qual ni és, ni té perque ser preparat el gran públic. Es, doncs, l'adopció d'un sistema ortogràfic unitari sino volem ofegar al bressol mateix, eixe esplet de curiositat patriòtica tan prometedora de fruits.

x x

x

Posat que tot sistema ortogràfic és per força imperfecte i convencional, no semblarà de primer antuvi é el problema de tanta magnitud com nosaltres pensem; més té dificultats que molts no sospiten. Es la primera, la necessitat de posar d'acord, sincerament i eficaç, a aquells que en les seues produccions intel·lectuals empen la nostra llengua i obtenir després un consentiment automàtic i sense reserves de la massa de lectors. Es la segona, que per a que siga útil un sistema ortogràfic cal fer-lo poc complicat, lògic, servit de mitjans eficaços de propaganda i sense notes que puguen provocar discrepàncies d'importància.

Es per està raó que un sistema de creació individual, sense un mínim inicial prou creixcut d'adhesions incondicionals, no és moralment viable, i, per la mateixa, cal fer tots els possibles per no deturar-se en eixe

AVLI: 25 anys de la caixa de Pandora (II)

Per J. Masia

Antecedents

La firma de les bases ortogràfiques de Castello (1932) fou un pseudocontenyiment en tan gran força simbòlica per a l'unitat de la llengua com farsic perquè tingue poca transcendència pública i no hi hagué cap acte cerimonial. Els valencianistes i els pancatalanistes, en bloc, han confirmat que el **cavall de Troia** introduí unes exigües 34 normes (arreglades en 4 pàgines, el document ne té 8) que estaven directíssimament inspirades en les normes fabrianes de l'Institut d'Estudis Catalans. Quan tots es posen d'acord no cal discutir més.

L'únic filòleg firmant, Lluís Fullana, les acceptà condicionalment i pronte, en 1933 publicà la segona edició de la seua ortografia (1932) que s'apartava de la signatura pusillanim i incoherent que feu forçat per les circumstàncies i pel seu caràcter germanofil (*vid.* La "desconeguda" *Ortografia Valenciana* (1933) de Lluís Fullana que publicui en el Rògle Constantí Llobart, en 2024).

Les ideologies hegemòniques (catalanisme i castellanisme o espanyolisme) crearen un **fals dilema**: triar entre la Castella del Cit o la Catalunya de Jaume I. L'opció històrica pròpia, natural i autònoma no omplia l'ànima i manco les boljaques dels actors en joc (igual que ara, l'història es repeteix com a drama), la referència o falsa autocatàlegació com a valencianistes era només un artefacte buit que es venia reomplert d'un altre companye, era una deformació i una ocultació de manual.

Les ideologies alienes establiren per decret **l'insuficiència metafísica dels valencians**, en els seus cervells obtusos pensaven que era impossible un nacionalisme llunt dels altres dos imperialistes i si treia cap li'l tallaven. Era un pensament confirmatori, les creences s'imponien a la realitat, les proves en contra eren ignorades perquè estaven fora del reduït camp d'observació, així com l'eliminació de l'alternativa resultava grotesca.

Joan Fuster es quedà buit, i pensà en reomplir-se de la lucrativa catalanitat, quan viu a Josep Mª Bayarri i quinze mes, un nou d'octubre de 1943, manifestar-se contra la dictadura en l'Ajuntament de Valencia, cridaven ¡vixca Valencia lliure, fora espanyols d'aci! Fuster afirmà que era l'únic valencianisme que quedava en peu i per aço se'n passa a l'atravora del riu Senia. Bayarri feu gala de valentia, encara que

temporalment i mes tart acabà claudicant escrivint en catala per a vendre mes llibres. Bayarri i Fullana no s'entengueren, el deute en el valencianisme el tenen quan el dificil iconoclasta i el pussilanim pergueren la possibilitat de fer un front comu normatiu. Es el seu deure.

La dictadura dretosa de Primo de Rivera deixà el valencianisme a minims i la següent dictadura de dretes el rematà, al temps que donà ales al catalanisme i al pancatalanisme: ¿quàn publicà Fuster *Nosaltres els valencians?*, una pista: ¿quí governava en 1962? Si u es valencianiste ha d'observar nitidament de quína ideologia provenien els principals atacs: de la dreta espanyola i catalana conservadora fins que Esquerra Republicana de Catalunya entrà en força en el panorama. En l'actualitat l'esquerra incomprendiblement compra el mateix marc difos per la burgesia conservadora des dels Jocs Florals de la ciutat de Barcelona, a finals del sigle XIX. Lo unic que hi havia d'esquerres alli, eren les cadires que estaven en el lloc opost a la dreta.

Fuster hauria d'haver seguit valencianiste, pero com Xavier Casp ni Miquel Adlert ho eren, dificilment ho seria l'alumne aventajat. En tot cas, som hereus del suecà, indirectament, quan obrigue el melo sobre l'identitat dels valencians, nos despertà de 'la somnolencia digestiva', de l'apatia i el conformisme per a obligar a través del conflicte social a despertar-se i posicionar-se.

He de senyalar, en una miqueta de coneiximent de causa, que la critica que feu a l'espanyolisme la podria firmar qualsevol nacionaliste valencià. A continuacio, hauriem de fer un *crowdfunding* per a dur-lo a l'oftalmolec, tenia un ull bo i l'atre en hipermetropia, a voltes encertava quan criticava al blaver per inconsistencia pero mes voltes de lo recomanat utilisà la brocha grossa i falsaria contra el colectiu valencianiste, **l'autoodi el corcà fins al moll dels ossos**. Fuster s'arrimà als que li garantisaven literalment una pagueta (l'or catala), aixina passà de les JONS a liderar el pancatalanisme valencià, en permis de Xavier Casp i Miquel Adlert i mes tart, sens el seu permis, fon el lider mes que destacat que arraconà als pares espirituals de la destarifada 'comunitat catalanica' adlertiana.

La dictadura franquista tingue llum i ombres per al catalanisme, el feu avançar considerablement, el cas del *Omnium Cultural* en vinculs directes franquistes es revelador (i no fon unic o excepcional perque n'hi hague un bon grapat, mes alla de lo assumible acriticament), al mateix temps el valencianisme s'afonava en l'insignificancia i el silenci. Un majoria silenciosa que Nicolau Primitiu pati en primera persona.

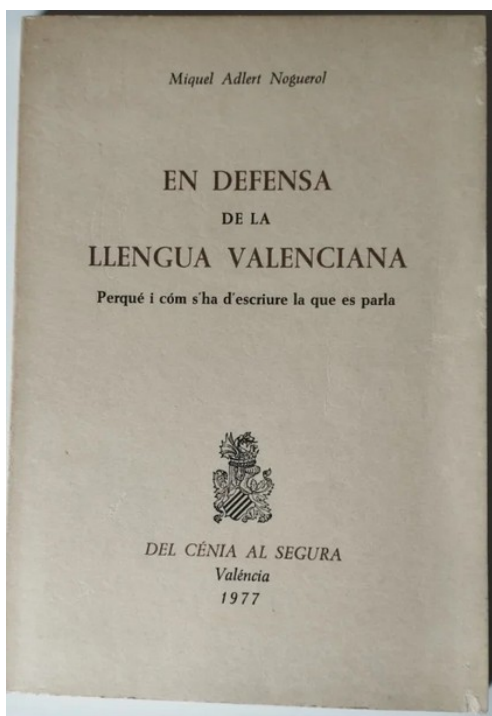
Nicolau

Primitiu

AVLI: 25 anys de la caixa de Pandora (III)

Per J. Masia

El catalanisme i el pancatalanisme en l'aquiescència i l'ajuda inestimable franquista havien d'endolçar la pindola, com escriu Francesc Ferrer, per a que els valencians engoliren el deliri de la catalanitat fundacional, un discurs essencialista i fals. Com el veri es dispensava en chicotetes dosis per a evitar un immediat i visible etnocidi (consulten les reveladores obres de Gimeno, 2019 o Masia, 2021). El pancatalanisme actuà com una quintacolumna, cap associació, organisme, entitat o partit s'escapà.

A finals dels anys 70, començà la batalla de València. Casp i Adlert foren defenestrats pel catalanisme i per Fuster, al temps es convertiren en valencianistes i canalisaren un moviment molt potent. Nomes Adlert demanà perdo per la seua equivocació mentre que Casp estava per damunt del be i del mal. L'èxit del valencianisme fon tindre un partit propi, primer en Esquerra Nacionalista Valenciana i especialment en Unió Valenciana.

Pocs anys mes tart, tot capgirà, els pactes de Reus i del Majestic (1998) volien tancar el conflicte llingüístic (manipulaven inclús la tipificació, no es llingüístic perquè es sicosocial, identitari), són els acords entre Convergència i Unió i el PP. La dreta pactà uns punts per a garantir la governabilitat d'Espanya, José Mª Aznar seria investit president, en una frase que no passarà als anals de les cites celebres de la democràcia: 'el que pueda hacer, que haga'. Ell començà a fer quan parlava català en l'intimitat, quan es

referia a ETA com a moviment de lliberació nacional, quan acostava els presos al País Vasc, etc., també quan l'espanyolíssim entregà la llengua valenciana.

Son especialistes en sembrar soroll i utilitzar el caos, al marge de colps d'estat, fan rapidament un front comú al marge de la moral cristiana perquè el poder es llegeiximament seu. Luís María Anson, cap de ABC, declarà que "Había que terminar con Felipe González, ésa era la cuestión. Al subir el listón de la crítica se llegó a tal extremo que en muchos momentos se rozó la estabilidad del propio Estado. Eso es verdad. Tenía razón González cuando denunció ese peligro..., pero era la única forma de sacarlo de ahí" (ElPaís, 17-2-98).

Entre la dreta estava el joc i el fi justificava els migs. ¿Per qué paguem sempre els mateixos?

Les polseretes en la bandera d'Espanya son de sobra conegudes en la ma dreta perquè en l'esquerra escriuen en català. **La família pancatalanista dins del PP es molt poderosa**, està baix terra i es comporta com un talpo, només trau el cap quan es qüestiona o perilla l'unitat de la llengua o s'ataca a la societat pantalla de l'IEC que es la AVLL. Tinguerem un cas en Borriana (2023), el regidor de Cultura Vox volia cancel·lar la subscripció a revistes pancatalanistes (i de temàtica LGTBI), l'anatema es resolgué canviant de regidor, col·locaren a un del PP que

comprà tot lo catalaniste i cap d'obres valencianistes, i tot continuà com sempre: **censurant als escriptors de les normes del Puig 'amb un somriure' popular**. Ya saben que hi ha censures bones i de roïnes, i que nomes les que en fa el pancatalanisme o el pancaespanyolisme sempre son justes i recomanables. Es una doble vara de medir intolerable.

El mateix any, la 'ultraderechita cobarde' escriu en valencià un tuit des de la Conselleria d'Agricultura, la seua determinació i convenciment duraren dos segons i mig front a la crítica mediàtica i política de l'esquerra. En la sobreactuació destarificada i típica: «**ataque sin precedentes al valenciano y la insumisión legal en materia lingüística**» (Levante, 23-8-23). Els faltà dir que mataren a Manolete.

En el 25 aniversari de la AVLI enaltiren a Joaquín Calomarde, a Manuel Tarancón i a Fernando Villalonga pels servicis prestats a la causa, solen ser presentats com a centristes i moderats popularistes (¡cóm seran els que no ho siguen!). El primer fon clau com a vicepresident en el CVC i els altres dos últims consellers de Cultura. Sobra dir que continuà la mateixa catalanisació que en el PSOE de Joan Lerma. No s'obliden mai o oculten aço perquè ha conseguit més el PP per a la catalanisació en 4 dies que el catalanisme en un segle.

AVLI: 25 anys de la caixa de Pandora (IV)

Per J. Masia

No hem de canviar d'amos, els valencians i les valencianes haurien de deixar d'obedir com si foren gossos, es la servidumbre ideologica que denuncià Julio Anguita. La consciencia critica es la mare de l'autodeterminacio, la que possibilita el desenroll individual ple llunt de sumissions despersonalisadores.

Ser estrictament valencià nos lliura dels perills i vicis adscrits a l'espanyolisme i al catalanisme, es una passa de gegant per a una identitat social positiva que favorixca l'autoconcepte, l'orgull, i la realisacio personal des de l'imperatiu del dissens de Javier Muguerza: la consciencia moral nos obliga a opondre'ns a les injusticies i als actes contra la dignitat humana. Est es l'unic camí que li queda al valencianisme perque tot lo demes es entregar-se.

Escrigui un articul nomenat *La refutacio de la suma* (2004), alli denunciava que els valencianistes no sabien sumar, entraven en minoria i estaven a condenats a perdre totes les votacions, lo unic que sumarien serien els diners en les seues boljaques. Els trilers nos prometeren que salvarien l'humanitat, molts saberem que era una bola, mentrimentres els feligresos nos intentaren vendre la moto i qui siga burro que l'albarden.

Tambe raoni sobre les diferents versions de Casp 1, el que estava en contra de la AVLI, i el Casp 2, el que entrà i la lilegitimà. Tot fon un desfici que culminà matant al bou en la punchada: una modificacio accentual de la RACV (2003), al marge del consens i provocant una *guerra civil*, una divisio en l'objectiu d'acostar les normes del Puig a la norma catalana de la AVLI. Injustificable germanor forçada i falsaria.

Ara: ignorar qüestions per a mantindre l'autoconcepte positiu

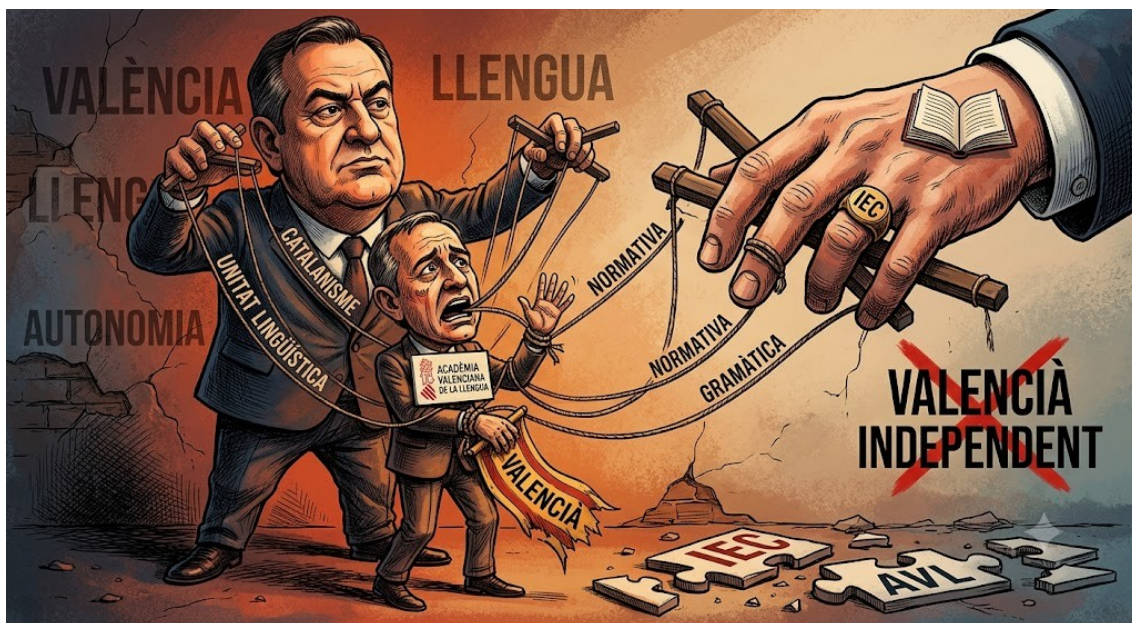
Com sempre les ideologies valencianofobes anaven de la ma, la simbiosis letal multiplica per dos la potencia destructiva de cada ideologia particular. **Una de les proves de la mentira colectiva es l'ocultacio, poques persones en el valencianisme es referixen ad ell, no volen mentar a l'animal: el pancaespanyolisme.** Es imposible que no entenguen el concepte que explique en solitari, l'única rao es la miseria moral. Per cert, no cobre drets d'autor. La trama dels furtamantes compartix balconets, amics, fotos i subvencions. Evitar nomenar les coses pel seu nom es mentir, ocultar l'agent tambe ho es, en el valencianisme ampliat, a on cap tot i per aço no es res, es costum, tambe dels divins.

Membres de Vox en el balco de la RACV

El pancatalanisme o l'espanyolisme s'enfronten a un greu desordre, l'educació monolítica pancaespanyolista crea disfuncionalitats, un grup de caòtics que lligen per a saber i contrastar, en esta actitud moren les invencions.

Paradoxalment, els elegits políticament es volen despullar de la roba *bruta* de la política. Taca personal i institucional indissociable perquè la poca democràtica cooptació –encara que feta per mitjans democràtics no deixa de ser antidemocràtica–, no s'aplica a cap altre orgue o entitat estatutària i açò la perseguirà fins al final dels seus dies. La política li és cosubstancial les 24 hores, tant en l'acceptació positiva del terme com en la negativa: **no hi ha institució més politisada en el món**. Els acadèmics es triaren entre el PP i el PSOE, els populars obsequiaren als socialistes en un dret de vet sobre la majoria, lo que implicava necessàriament la majoria pancatalanista, com indefugiblement ocorre.

La desvinculació és un *desideratum*, és una farsa impropia dels *científics de la llengua*. Lo que és impossible, és impossible i a més no pot ser.

¿Què pensarien els democrates de tota la vida si els juges franquistes dominaren la judicatura i es triaren entre ells per cooptació, com fa la AVLI? Puix

es lo m-a-t-e-i-x, igual no s'havien parat a pensar-ho. Mes raonable es adequar-se a la realitat expressada pel poble en el que residix la soberania nacional, ¡quasi res porta el diari!

Que les institucions es mantinguen al marge de la voluntat popular que representen els diputats es un problema de primera magnitud (vegen si no les renovacions del CGPJ o del TC que bloquejà inconstitucionalment el PP per a no perdre les seues majories).

Curiosament i gracies extrictament als polítics rebrien un privilegi divi, cap altra institucio te este **vici exclusiu** i tan conservador, el lligam polític indisociable, *ex dure*, ocorregue quan Francisco Camps (PP) la blindà gratuïtament nomenant-la estatutaria i reforçà la majoria per a fer-la caure de 3/5 a 2/3, en 2006. De sobra son conegudes les obres i dictamens, tots en una mateixa direccio; el nom de 'Valencia' es paradigmatic: escritura adaptada a la fonetica catalana pero permeten als salvages del Sud, catalans de segona, la pronunciacio valenciana. Els paguem pero no els estem agraits.

AVLI: 25 anys de la caixa de Pandora (V)

Per J. Masia

Derogar-la, a banda de requerir la majoria qualificada de les Corts Valencianes, necessita l'aprovació per les Corts Generals i el referendun per a aprovar la reforma estatutaria. Victor Maceda, en *El Temps* (7/6/26), reconeix una veritat com un temple: **“L'AVLL està més blindada que el búnquer de Trump”**. Tot gracies al PP, el mateix que la RACV i Lo Rat Penat premia fent-se fotos en ells. El partit ha utilitzat les dos entitats popularistes com a *braç armat* cultural, poden consultar en la uep de Accio Nacionalista Valenciana la llista de l'indignitat de 1999 a favor d'Eduardo Zaplana lloant l'inexistent valenciania i la que en ferem uns atres al dia següent denunciand la mentira dels academics de la RACV i dels ratpenatistes (<https://www.accionacionalistavalenciana.com/que-no-premien-eduardo-zaplana-i-j-masia>). Estes següen el dictat, els cedixen i els conviden per a events, intercanvien elements en la doble militancia cultural i politica, i tot a canvi d'un plat de lletilles i passant per alt lo que denuncie, miren cap a un atre lloc i donen un premi al millor bunyol de l'any. Aci no erren.

Ninguna persona normal deixaria la seua vida en mans d'un sicopata. U pot ser de la RACV i de LRP pero no cal que siga fava, ¿o si? **Anar de la ma del PP interrompix, ipso facto, qualsevol influencia del valencianisme**. A vore si en una metafora... les gavines i les aguiles reals es mengen a les rates penades, son deglutides i expulsades pel flori. ¿Ara si?

Hi ha una constant sistemàtica en el valencianisme, moviment més emotiu que intel·lectual: cancel·lar la reflexió, lo que mostra ben a les clares la falta de la necessària autocrítica. I en l'altra banda igual, Thomas Kuhn escriu que en ciència normal, quan domina una teoria, els dogmes no es qüestionen, l'història està escrita: el *mainstream* passa per damunt dels discòls com un ruglo.

Els fachablaers neguen l'evidència i escampen que els bochins de la llengua valenciana son l'esquerra bolivariana i terrorista: el pancatalaniste Compromís (pancatalaniste) i el PSOE (pancaespanyoliste). L'única veritat real es que tot l'arc parlamentari escriu en català, per lo tant, la lluita entre ells està ritualisada, es indemne, la doctrina es univoca i l'amor entre els que compartixen el credo es constrúix i consolida dia a dia. Algu d'aquella banda podria resoldre el misteri ocult: ¿cóm i per a qué ideologies, *a priori* divergents (catalanisme i espanyolisme), convergixen perfectament en desfer l'identitat dels valencians?

Als blavers, regionalistes de la patria gran que voten al PP per ser *valencianistes* i espanyols, sempre, sempre, sempre oculten senyalar a tots els culpables de la catalanisacio, en especial als que els consentixen tot per compartir dretor. Per aço, no son valencianistes perque primer son fonamentalment de dretes i Valencia no ocupa el primer lloc, ya està be de mentir, pero lo pijor es que tampoc es secundaria, el referent està instrumentalisat al servici de la mentira. L'orde no implica incompatibilitat, pots tindre o compartir filiacions sense que una mate a l'altra, a vore si nos aclarem. Pots ser sindicaliste i no ser pancatalaniste. Hi massa casos a on ser espanyol entra en contradicció flagrant en ser valencià i yo se per a on van a tirar, es el mateix cas del pancatalaniste. Al remat, dins de 40 anys si compartim llengua, cultura, visions, caganers i no se quàntes mes coses ¿per qué no combregar-nos en un front comu?, es l'espill del discurs de l'espanyolisme. **¿I si som valencians i valencianes i ya està?** Proven, no

moriran, els ho assegure perquè no és l'intel·ligència artificial
la que escriu estes llinies.

Antoni Rovira i Virgili

AVLI: 25 anys de la caixa de Pandora (i VI)

Per J. Masia

Tots manipulen el terme valencianisme com si fora un envoltori per a millorar el sabor del veri despersonalisador.

Despuix de tot lo vist, que als *democrates de tota la vida*, els pancatalanistes, els tinguen igual tots els deficients, biaxos, histories, amistats perilloses, mentires, no parla molt be de l'etica grupal i la capacitat intel·lectual critica. Res nou baix el Sol.

La AVLI es una entitat construïda per motius unicament polítics, que es manté per la política i que sempre estarà nugada al *leitmotiv*. Es una branca mes de l'arrel principal, el manament d'Antoni Rovira i Virgili que s'haurien de tatuar: **per l'unitat de l'idioma, arribarém a l'unitat política**. El PP complix al peu de la lletra la primera part, l'atra per participació activa i decantació sera imparabile.

Resulta entre ridícul i patètic reclamar la purea, es una impostura insostenible oposta al *ethos* científic, podien llegir lo que Robert Merton escriu al respecte, en 1942, els falta: universalisme, comunalitat, escepticisme organitzat i desinterés. *Ex ante, ex dure y ex post*, la purea política es del 100 %, obediex a un programa de catalanització dels valencians; les últimes obres de Toni Fontelles demostren la **valencianofòbia**, la substitució lingüística en nom d'una ciència ideològica, una pseudociència al servici d'una entelequia, una unió política convertida en comunitat de destí en lo universal, igual que la soflama franquista. **Diferents... pero tan iguals**.

El model híbrid catalanitzant crea tal rebuig que les xifres de desapegament es poden vore en les enquestes. Ademes, la valencianofòbia crea dubte en el parlant, es concreta en el prejudi: la coloquial i incorrecta valenciana *versus* la culta i la correcta catalana. Torna a l'usuari incompetent violant aixina el principi de la sociolingüística internacional. Esta es la **rao practica** fonamental del gran fracàs, no servix per a res mes que fer mal. Els fets sempre

estaran per damunt dels desijos, la manipulacio o la voluntat.

La **rao teorica** consistix en saber qué hi ha darrere del model, de la planificacio llingüística, si es llegalitima o illicita i el modo en que esta es materialisa. La AVLI fon la culminacio d'un proces de manipulacio i engany sistemàtic dels valencians i valencianes, un fractal de l'ardua historia de l'identitat i la llengua valenciana. Per aço, no es motiu de celebracio sino de perplexitat i vergonya aliena mantindre en peu una farsa de dimensions colossals que costa millons d'euros en un objectiu ben clar: crear autoodi i practicar la valencianofobia per a acostar-nos al paraís catala. Per a fer lo mateix, l'IEC nos ix mes barat.

Els que apostem per la ciencia sabem que **tots els estudis genètics refuten la catalanitat dels valencians**, conclusio que corrobora el programa d'investigacio valencianiste. *Als democrates de tota la vida* se'ls ha de dir ben alt que no n'hi ha pijor sort que el que no vol sentir, ignoren a consciencia les refutacions perque afecten al seu positiu autoconcepte. Ho fan a costa de estigmatizar la veritat i la rao, per aço estan llunt de les virtuts, actituts o comportaments que han de dirigir l'activitat científica. Estan concentrats en la reivindicacio politica, ya no els queda res mes, que no es poc.

En l'improbable cas de que es pegue la volta a la situacio i proven la mateixa medecina que nos suministren sens el nostre consentiment (no es descartable que els negacionistes i enemics de l'independentisme catala arriben al poder en l'Estat Espanyol), que no es queixen, perque llavors confirmaran que, a banda de tot lo que acabe d'escriure, son uns pocavergonya. Qüestio que vindria a corroborar lo que ya he demostrat en centenars de pagines.